

DATUM: 10.04.2026

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَا يَأْخُذُ أَحَدٌ شَيْئًا مِنَ الْأَرْضِ بِغَيْرِ حَقِّهِ إِلَّا طَوَّقَهُ
اللَّهُ إِلَى سَبْعِ أَرْضِينَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.

HET RECHT VAN DE MEDEMENS EN HET MAATSCHAPPELIJK RECHT

Beste Moslims!

In de kern van de islam staat het begrip ‘recht’ (ḥaqq). Al onze relaties met onze Schepper, met onszelf, met andere mensen en met de omgeving worden rondom dit begrip gevormd. Het recht omvat zowel onze verantwoordelijkheden als de tastbare en spirituele waarden die wij moeten beschermen; enerzijds drukt het onze plichten tegenover Allah(swt) uit, en anderzijds onze plichten tegenover mensen. In het vers dat ik heb geciteerd, zegt Allah(swt): “Het past een profeet niet om iets onrechtmatig toe te eigenen. Wie dat toch doet, zal op de Dag der Opstanding (yawm al-qiyāma) verschijnen met datgene wat hij zich heeft toegeëigend. Vervolgens zal iedere ziel volledig krijgen wat zij heeft verdiend, zonder dat iemand onrecht wordt aangedaan.”¹ In de overgeleverde uitspraak (ḥadīth) zei de Profeet (vzmh): “Niemand mag ook maar een handbreedte land nemen zonder recht (ḥaqq)! Doet hij dat toch, dan zal Allah hem op de Dag der Opstanding (yawm al-qiyāma) zeven aardlagen om zijn nek wikkelen.”²

Beste Broeders en Zusters!

Een van de belangrijkste verantwoordelijkheden die ons leven omvat, is het recht van de medemens (ḥaqq al-‘abd). Het respecteren hiervan is een vereiste van ons geloof in Allah(swt). Een moslim is hierin uiterst zorgvuldig. Hij weet dat het schaden van iemands leven en het aantasten van iemands eer, waardigheid en integriteit een ernstige schending van rechten is. Zowel in het dagelijks leven als in digitale omgevingen blijft hij ver weg van roddel, achterklap, leugens en laster. Hij vermijdt woorden en gedragingen die de menselijke waardigheid aantasten en

spreekt niet over zaken waarover hij geen zekere kennis heeft. Het besef van recht is een fundamentele eigenschap van een moslim. Hij houdt rekening met de rechten van zijn ouders, behandelt zijn partner en kinderen goed en respecteert de rechten van zijn familie en burens.

Waardevolle Gelovigen!

Een ander recht waaraan wij ons moeten houden, is het publieke recht (ḥaqq al-‘amma). In de islam wordt dit gezien als een onderdeel van het recht van Allah(swt). De rust en orde in de samenleving zijn alleen mogelijk wanneer deze rechten worden nageleefd. Wanneer religieuze en morele gevoeligheid verzwakken en het besef van toegestaan (ḥalāl) en verboden (ḥarām) verdwijnt, raakt ook het begrip van recht beschadigd en worden publieke middelen misbruikt. Publieke eigendommen zijn echter een heilige toevertrouwing die aan de mens is gegeven. Het verraden van deze toevertrouwing brengt een zware verantwoordelijkheid met zich mee, zowel in deze wereld als in het hiernamaals. De Profeet (ṣallā Allāhu ‘alayhi wa-sallam) zei hierover: “**Wie een functie bekleedt en daarvoor een vergoeding ontvangt, alles wat hij daarbuiten (onrechtmatig) neemt, is verraad van de toevertrouwing.**”³

Geliefde Broeders en Zusters!

Om niet beschaamd te worden op de Dag des Oordeels (yawm al-qiyāma), laten wij zorgvuldig vermijden om het recht van mensen en het publieke recht te schenden. Als wij iemand onrecht hebben aangedaan, laten wij dan zeker met de rechthebbenden verzoenen en om vergeving vragen. Vergeet niet: zolang de rechthebbenden niet vergeven, vergeeft Allah (swt) niet. Om geen verlies te lijden in het hiernamaals, laten wij wegblijven van het verboden (ḥarām) en ons leven binnen het toegestane (ḥalāl) leiden. Laten wij publieke eigendommen en de rechten van mensen zien als een toevertrouwing en nooit vergeten dat elke schending een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt. Moge Allah(swt) ons tot degenen maken die de rechten naleven.

Islamitische Stichting Nederland

¹ Āl-i Īmrān, 3/161.

² Muslim, Mūsākat, 141.

³ Ebū Dâvûd, Harâc, Fey’ ve Īmâre, 9-10.